

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26330/2023
01.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Путник, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 289/23 од 08.06.2023. године, у седници одржаној 01.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 289/23 од 08.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 289/23 од 08.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 360/22 од 23.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужена обавезана да му због повреде права на суђење у разумном року исплати на име накнаде имовинске штете износ од 103.649,46 динара, са законском затезном каматом почев од 07.05.2021. године као дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка парничног поступка исплати износ од 78.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана кад се стекну услови за извршење па до исплате.

Виши суд у Београду је, пресудом Гжрр1 289/23 од 08.06.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду Прр1 360/22 од 23.03.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију тужене.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је накнада имовинске штете тужиоцу на име неисплаћене зараде која је, без његове кривице, остала неизвршена у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним капиталом, а на основу претходно утврђене повреде права на суђење у разумном року. Побийана одлука не одступа од Закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године о одговорности Републике Србије за накнаду материјалне штете настале због неизвршења правноснажних судских одлука. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права у погледу начина обрачуна камате је без утицаја на одлучивање, имајући у виду да у конкретном случају камата није обрачуната јер тужилац, као поверилац, то није тражио.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 468. став 1. и члана 479. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде имовинске штете тужилац је поднео 07.05.2021. године а вредност предмета спора је 103.649,46 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против

одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић